

LJUBLJANSKI ZVON

MESEČNIK ZA KNJIŽEVNOST IN PROSVETO.

LETNIK XL.

1920.

ŠTEVILKA I.

OTON ŽUPANČIČ:

NA MOLU.

V črnini, suhe,
s ploskimi prsi kot nune
— pa so kipeli vrelci iz njih
in še bodo morali! —
sede na molu
s komolci na kolenih
in čakajo;
plaščanic bela kača
ovija jim rame in pas.

Vsaka je žena in mati in vdova hkrati:
po daljnih morjih,
v meglah, viharjih,
pod tujimi zastavami
plujó njih možje;
vse vetre lovijo jadra njih sinóv,
po prekomorskih prašumah
zvenče jim sekire,
pod zemljó pojo jim rovnice pesem neskončno enozvočno.

Po vseh kontinentih jih mora misel iskati.
Kje ste? Kako ste?

Za Rikom — ni duha ni sluha...
Da se ne bi v beznicah pogubil...
O bože, kaj bo z nami potem!

Ha, za Jožo me ni biló nikoli strah...
 V San Francisku ima salun...
 zoren mladič, in umen — priženil je,
 pošilja domov... ni pozabil majke sirote...

Kaj mi očitata, Bog vas vidi,
 kaj mi očitata Jinka?
 Kri mu ne da.
 Mlado vino razganja sod...
 počakajte, da se ubriše,
 pustite ga, naj se izprska!
 Meni čez morje po samem smilju diši
 in po čvrstem pelinu njegov spomin...
 kot takrat, ko sem ga čakala,
 ko mi je trkal ob srcé
 nerojen nêstrah ljubljeni,
 kot češ: ljudje, kaj mislite,
 z menoj ne boste kar tako,
 da veste, jaz bom nepokor!
 O takrat, ko naš svet ves maj
 je po smilju in po pelinu dehtel...
 Karkoli klepljete o njem,
 od srcá mi ga le ne odtrgate....

• O majka božja trsatska,
 • ki držiš v predpasniku ves Kvarner,
 in spremljaš od doma in vodiš domov,
 povej, bi lično izdelan brod?
 z jambori, jadri,
 s konopci, sidri,
 tudi krmilo bo zad,
 in vse lepo v stekleni omari...
 pripelji mi srečno Franja nazaj...

Jo, da bi moj Pero... če bi se kako...

„Hajd, babe, kaj to dremljete!
 Prostora! Ne vidite: Starčević?!“
 Pilot je na svojem mestu.

Ostró jim razdrlo
je sen skrbi in ljubezni.
Odmotále so si plaščánice,
da jim vise od rok do tal
spokorniške vrvi...

Počasi pristál je Starčević,
nalahno naslonil je bok ob breg,
in že se kotalijo s krova pred nje
zavoji in zaboji;
in videl boš:
vsaka se vrgla na tovor bo svoj,
kot da se je zgrudila mati
nad zibelko ali nad krsto...

*Neskončno - ko bi mi hoteli prin-
ti bi vam zgornjo megle. Ko bi
vzgojili. a. Prešeren, 9
Okuplo, 7*

FRANJO ROŠ:

K VELIKI MAŠI.

Plul je kragulj, njegova črna perot
v brezdnu temin je igrala nad nami
trudnimi, bednimi, v mučni omami
s temo ugaslih oči iščočimi pot.

V molk svojih duš smo skrili bolesi ost,
branili večno luč pred viharji,
v skali so stali naši oltarji,
ko je telesa klonila k tlom bridkost.

Samozavest nam v breznadju umrla ni,
v srdu ponosa je še živela
neugasljiva izpod pepela
in prilivali smo ji src krvi.

Ali planil je žar iz noči morjá,
vzhoda sijaj je razpel do zahoda,
prsa razvnel je klonečega roda,
k veliki maši zaplulo je plat zvoná.

